

Paul van Vliet

‘Laatste wens’

Waarin we denkend leren schrijven, wijze lessen krijgen van grote acteurs uit het verleden en we de waarde van de drie p’s – te weten pen, papier en pils – niet dienen te onderschatten.

‘Het heeft heel veel overhoopgehaald, dit lied. Het zat in het programma *Over Leven*, eind jaren tachtig. Ik had eerst schroom het te zingen, het is heel persoonlijk en dat is nogal riskant vind ik. Het publiek kan zich snel ongemakkelijk gaan voelen. Hou dat nou voor jezelf, denk ik soms als ik andere zangers zoiets zie doen. Dan gaan ze er mooi bij staan en gevoelig kijken, en dan denk ik aan de oude wet die ik hanteer: breng de ernst in godsnaam licht en de humor ernstig.

Dat gevaar loert bij dit nummer ook, daarom breng ik het heel licht, bijna verontschuldigend. “Sorry, ik moet dit toch kwijt, je wilt het misschien niet horen, maar ik loop er al een tijdje mee rond”, dat zit er eigenlijk onder.

Het is heel intiem om de wens uit te spreken te sterven in je eigen bed met je geliefde bij je. Een van de mooiste reacties als je zoiets zingt, is wanneer je ziet dat de een de hand van de ander pakt.’

Ik zit bij meneer Paul van Vliet, in zijn werkkamer. Mijn natge-regende jas is door mijn gastheer gentlemanlike boven de verwarming in de hal te drogen gehangen. Hij heeft thee en gevulde

speculaas op tafel gezet. En hij heeft een duidelijk onderscheid gemaakt tussen off the record en on the record: 'Vertel eerst eens hoe het met je gaat, dan doen we daarna dat interview.'

Zijn haar is misschien iets dunner dan voorheen, maar zijn stem is nog altijd welluidend, zijn ogen innemend bruin. Dat het hier zo warm voelt en zo vitaal kan niet alleen met de roodgeschilderde muren te maken hebben.

'Ik was een jaar of zestig toen ik dit lied schreef. Het komt dan iets dichterbij, je hebt het er eens over samen, hoe zou dat zijn, doodgaan, hoe ik het zou willen. Niet in de anonimiteit van een ziekenhuis achter een gordijntje, maar gewoon in je eigen bed. Lidewij kwam met die zin *en jouw intensive care*. Kijk, dan heb je meteen een goed slot. Dat vind ik belangrijk bij ieder lied, dat het ergens naartoe gaat, naar een clou. Misschien klinkt dat iets te luchtig voor een serieus nummer, maar ik vind het toch mooi als de laatste regel, of het laatste couplet, een omkering is of een verrassing, of dat het een verdieping heeft.

Ik had het idee allang, maar ik was er nog niet helemaal aan toe het op te schrijven, het moest nog pruttelen, rijpen in m'n kop. Op een dag reed ik van Breukelen naar Tilburg en ben ik in wegrestaurant De Lucht gaan zitten. Ik vroeg om een pen, papier en een pilsje en heb het lied *in eimen Guss* geschreven.

In Tilburg aangekomen dacht ik: goh, ik heb toch wel iets moois. Heb ik het aan de jongens van de muziek laten lezen. "Ja, zou wel eens wat kunnen zijn," zeiden die. Het voelde goed.'

De laatste wens van Paul van Vliet bleek een dan toe onuitsproken wens van velen te zijn. Het valt me weer op hoe goed hij kan vertellen. Met zoveel rust en zorgvuldig gekozen zinnen.

'Ik kreeg er nogal wat reacties op, mensen die zeiden: "Waarover jij zingt, zo willen wij dat ook." Mensen gingen het gebruiken in overlijdensberichten. Ik werd een keer gebeld door de vader van

een jongen van drieëntwintig. Die jongen was ten dode opgeschreven en had gevraagd of hij mij mocht spreken, om te vertellen dat hij tegen de artsen in het ziekenhuis had gezegd dat hij naar huis wilde. "Dat kan niet," hadden die gezegd. "Jawel," had die jongen gezegd, "want Paul van Vliet heeft er een liedje over geschreven, dus het kan wel." Toen is hij tegen de zin van de hoge heren medici in een ambulance naar huis gebracht.

En er was nog een iets oudere jongen die me belde, die was ook naar huis gegaan. Hij heeft anderhalf uur tegen me zitten praten. Later belden zijn ouders om me te vertellen dat hij twee uur daarna overleden was. Ze hadden meegeluisterd; alles wat die jongen nog kwijt wilde, ook dingen die ze nog nooit gehoord hadden, heeft hij me verteld.

Ik heb in het burgerinitiatief gezeten van Uit vrije wil, dat zich sterk maakt om hulp bij zelfdoding uit het Wetboek van Strafrecht te krijgen. Dat lijkt te gaan lukken. Er is een kanteling gekomen sinds wij met die actie begonnen, ook in het denken van artsen; die staan daar steeds welwillender tegenover. Het is ook niet niets natuurlijk, mensen over de grens helpen doe je niet zomaar.

Ik had toen ik het lied schreef niet in mijn hoofd dat je jezelf daarbij zou kunnen helpen. Ik zeg het ook niet letterlijk. Het gaat over de vraag: hoe zou ik willen sterven? Over de mooiste manier van doodgaan, de intiemste, de meest persoonlijke manier.'

Stilte. Bedachtzaamheid...

'Het is ook een wens hè, die ik uitspreek. Ik weet niet hoe het bij mezelf zal zijn als ik daar totaal uitgemergeld en tot niets meer in staat lig. Dan denk ik misschien: laat mij hier maar liggen, ik hoef niet naar huis.'

Het mag dan zo zijn dat het tegenwoordig gewoner is om over doodgaan te praten, makkelijk is het nog steeds niet. Of mis-

schien is het makkelijker praten over de dood met iemand die zestig is dan met iemand van tachtig. Je weet allebei dat het geen gepraat in de verte is, het is concreet, komt dichtbij. Daarbij voelt Paul van Vliet als je ouders: hij was er altijd al. Geruststellend. Ik kan me niet voorstellen dat iemand die ik ervaar als een van de aartsvaders van het cabaret er op een dag niet meer zal zijn.

Gelukkig neemt hij me nog even mee terug naar 1992. Zijn blik op het dienblad met thee kopjes gericht, zijn stem als behaaglijk voertuig.

‘Ik werd op een gegeven moment gebeld door de afdeling Unicef Genève: Audrey Hepburn wilde me graag spreken. Ik kreeg haar nummer in Zwitserland, waar ze woonde, en heb haar gebeld. “Ach, dag Paulll,” zei ze in een heel mooi soort ouderwets chic Nederlands, “wat fijn dat je belt.” Ze zou de week daarop in Nederland zijn en wilde me iets vertellen. Dus we spraken af. Ze had mijn shows gezien op video. Er waren een paar liederen die haar hadden ontroerd. Een ervan was “Laatste wens”.

Zij had haar moeder thuis tot haar dood verzorgd. Die was kort daarvoor in haar armen overleden. Ze had haar dus eigenlijk met haar intensive care de dood in geholpen. Daarom wilde ze met me praten, over hoe ik op dat liedje was gekomen en hoe ik erover dacht. Ze zei: “Ik vind het überhaupt wel leuk je te ontmoeten.”

Uit dit gesprek groeide een vriendschap die tot de dood van Hepburn zou voortduren. Toen Unicef Nederland een ambassadeur zocht, beval Audrey Hepburn Paul van Vliet aan. Ze vroeg het hem zelf.

‘Audrey Hepburn was geen vrouw om iets te weigeren, als je in die ogen keek dan... ja... was je totaal verloren. Niet eens – zeg maar – erotisch, maar zo’n enorm intrigerende persoon heb ik zelden ontmoet hoor. Ze was van adel en had iets heel koninklijks,

iets heel beschaafds en moois, ook wel onbereikbaar. Maar ze was heel erg lief en je kon verschrikkelijk met haar lachen. Ze rookte stevig en een glas whisky ging er ook in. Een fascinerende vrouw. Ik vind het nog altijd een cadeautje dat ik haar gekend heb. Maar dat ik Unicef-ambassadeur ben geworden komt dus door "Laatste wens".

Als ik in het algemeen over mijn teksten spreek: ik probeer altijd tijdloos te schrijven. Daarom kan ik ook nu, zondags in de Haagse Schouwburg, een programma spelen waarbij ik kies uit mijn repertoire.'

Zie je, Paul van Vliet gaat altijd door. Stoppen is er voorlopig niet bij. De man is zijn eigen repertoire geworden.

'Het is fijn om te ervaren dat iets zo tijdloos is dat je een nummer van dertig jaar geleden nog gemakkelijk kunt zingen. Sommige nummers worden zelfs steeds actueler. Zoals "De zee" (*De zee heeft me verteld dat ze moe is*). Heb ik in 1970 geschreven, en het wordt steeds erger met de zee.'

Een bitterzoete gedachte: dat je je verontrusting ergens over uitspreekt, in dit geval over het milieu, en dat die terecht blijkt. Maar dat dat voor je lied dan eigenlijk wel weer goed uitpakt.

'Ze komen tot me, de liedjes. Ineens komt er een idee, iets wat ik voel, heb ervaren, lees, zie of hoor. Ik schrijf het op en kies later de vorm. Wordt het een lied of kan ik het beter in een verhaal kwijt, kan ik er iets komisch mee? Het onderwerp bepaalt de vorm. Soms schrijf ik het ineens, uit een golf van inspiratie, soms laat ik het liggen. Ik heb ook wel eens iets heel lang laten liggen.

Ik voel me soms een vreemdeling in het huis dat ik bewoon... Die regel heb ik jaren meegesleept. Jij hebt waarschijnlijk ook wel van die mappen met vage ideeën, losse grappen, halve liedjes, af-

gekeurde liedjes, verhalen. Ik kwam almaar die regel tegen: *ik voel me soms een vreemdeling*. En ineens, na jaren, is het er.

Soms ontstaat een lied doordat ik begin te spelen. Ik repeteer en schrijf graag in theaters, dan loop ik het toneel op en kijk wat er ontstaat. Het lied "In de optocht door de tijd" is zo ontstaan. In Venlo was het geloof ik; ik liep het toneel op en dacht: *ik ben zo vaak opnieuw begonnen. En niet zo'n beetje nieuw, maar radicaal*. Nou, dan moet de tweede regel rijmen hè. Het rijm bepaalt het vervolg vaak. Ik vind het fijn als het rijmt. Bij "Laatste wens" zit er ongemerkt toch ook wat rijm in verstoppt. Maar bij zo'n nummer mag dat niet te nadrukkelijk zijn vind ik.

Uit muziek haal ik vaak ideeën, uit een bepaalde sfeer. Rachmaninov heeft me indertijd geïnspireerd voor "De zee". Ik hoorde die muziek, heel gepassioneerde mineurmuziek, dat moest bij die zee. Vanuit de emotie heb ik de tekst geschreven. Ik heb niet tegen de componist gezegd wat ik dacht, maar gewoon afgewacht wat hij ervan maakte. Hij kwam op hetzelfde uit, vooral in het laatste couplet gaat het enorm tekeer. Soms maak ik zelf muziek, aan de piano. Eenvoudige nummers.'

Kan hij dat eigenlijk? Wist ik niet. Heeft hij zichzelf wel eens begeleid?

'Vroeger deed ik dat wel. Toen ik studeerde kon je me huren als schnabbelartiest voor bruiloften en partijen. Tot ik met dat studentencabaret begon, toen werd ik semiprofessioneel.

Ach, ik had een eigen stijl van pianospelen ontwikkeld, jij waarschijnlijk ook...'

Hier zeg ik ja op.

'... die heel effectief kan zijn, maar niet erg goed.'

Hier zeg ik ook ja op. Waarom?

'Maar dat kan als je jezelf begeleidt juist heel erg leuk zijn.'

Nu denk ik 'ja', maar ik zeg even niets meer. Ik wil mijn mis-

schien eenvoudige maar toch best heel vernuftig in elkaar gezette arrangementen niet verder naar beneden halen dan ik net heb gedaan.

‘Ik schrijf liedjes vaak zittend aan de piano en probeer dan in de sfeer te komen van hoe ik voel dat het liedje zou moeten zijn. Nu doet Klaas (van Dijk, MF) dat; hij kan heel mooi componeren.’

Vóór Klaas van Dijk waren dat begeleiders/componisten als Rob van Kreeveld, Lex Jasper en Ben van der Linden. De laatste schreef de muziek van ‘Laatste wens’. Alle pianisten die bij Paul spelen en speelden zijn klassiek geschoold.

‘Omdat ik dat erg mooi vind. Poppy muziek vind ik vaak te oppervlakkig om in dienst te staan van de tekst. Ik vind dat de muziek een zelfstandige emotie moet toevoegen en meer moet zijn dan alleen begeleiding. Een beetje jazzy muziek heb ik ook wel vaak gehad. Dat is waar ik vandaan kom eigenlijk. Toen ik op de middelbare school was jazz mijn muziek.’

We gaan nog verder terug. Hoewel hij het verhaal zonder twijfel vaker heeft verteld, luister ik er graag naar en klinkt hij niet alsof het hem verveelt.

‘De eerste keer dat ik wist dat ik op een podium wilde staan was op een zomerkamp van de kerk. Tachtig jongens en meisjes logeerden in tenten op de Veluwe. Laatste avond, bonte avond, wie wil er wat doen? Toen heb ik ‘Jantje zag eens pruimen hangen’ op zes verschillende manieren gedaan. Als oud heertje, als bekakte dame, als boer, als dominee, als voddeman en nog één, die weet ik niet meer. Dat waren m’n eerste typeringen. Ik had er succes mee. Ik stond op een verhoging, in de zomernacht, en iedereen lachte.

Ik was elf en was verliefd op een meisje dat mij in de verste verte niet zag staan. Dat was de eerste keer dat ik echt voelde wat

een vrouw in je overhoop kan halen. Daardoor, gecombineerd met dat succes, dacht ik: hé, dit wil ik nog wel eens meemaken, zowel dat verliefd zijn als dat optreden. Dat was de kiem waardoor ik later die keuze heb gemaakt.

Ik heb dat gevoel altijd bij me gehouden. Op school ging ik optreden – op het gymnasium hadden we een cabaretje, met Dolf de Vries. Dat was een opmaat om de dag na mijn afstuderen te besluiten een eigen cabaretgroep te beginnen. Toen is het professioneel geworden, in 1964. Ik schrijf dus vanaf m'n twaalfde liedjes.'

Een van die allereerste teksten, een ouverture, weet hij zich zonder moeite te herinneren:

*'Wat het startschot bij een race is
Op de kermis de entree
Wat de aftrap is bij voetbal
De hors-d'oeuvre bij het diner (...)*

En dat eindigde dan met:

*Dat is vanavond dit liedje
Woorden zonder diepe zin
Geen pretentie en geen strekking
Zomaar simpel een begin.*

Voor een jongen van veertien... Zat toch al echt wel een idee achter.

Ik heb altijd wel gevoeld: dit is mijn leven, dit wil ik gaan doen. Maar ik heb die keuze telkens uitgesteld. Eerst die school afmaken, toen in dienst. Journalistiek leek me ook wel wat, dus ik heb een tijdje bij een krant gewerkt. De hoofdredacteur raadde me aan geschiedenis te gaan studeren: "Krijg je een mooie brede visie op de wereld."

Na een jaar geschiedenis stapte hij over op rechten. Maar ook dat was hem niet spannend genoeg. Hij was vaker op de planken te vinden dan in de collegezaal. Het was in de tijd dat je nog een eeuwigheid over je studie kon doen.

‘Acteur Steye van Brandenburg en zijn vrouw Ansjie hadden samen een café chantant in Rotterdam, in ‘t Winkeltje. Steye had een door ons geschreven studentenstuk geregisseerd en had tegen me gezegd: “Als je ooit prof wordt kom dan naar me toe, dan zal ik het nog één keer afraden.” Ben ik de dag nadat ik afstudeerde naar hem toe gereisd. Ik heb gewacht tot ‘t Winkeltje sloot en we zijn die nacht gaan praten. Hij heeft me alles voorgehouden wat je maar aan akelige dingen kunt meemaken. Om halfzes ‘s morgens, in de Rotterdamse haven waar we zaten te ontbijten met gebakken mosselen – ik weet het nog precies – zei hij: “Ik zou het maar doen.” En tot ieders verbijstering – “Jongen doe het niet” – deed ik het ook nog.

Ik ging een ruimte zoeken in Den Haag. Niemand zei “wat leuk”, behalve Liselore (Gerritsen, met wie hij in de tijd getrouwd was, MF).’

Dat was dus het begin van PePijn, het theater dat na al die jaren nog steeds dienstdoet als geliefde try-outplek van zowel gevestigde als beginnende cabaretiers.

Paul vertelt over zijn vader, die tekenleraar en poppenspeler was, wandkleden maakte en de hoop koesterde dat zijn gestudeerde zoon de wetenschap in zou gaan.

‘Maar toen wij succes kregen was-ie meteen om, werd-ie groot fan. En dat is-ie altijd gebleven. Vier dagen voor zijn dood was hij nog bij mij in het circustheater. Het was een donderdag...’

Ik durf Paul van Vliet niet zo goed te onderbreken. Terwijl ik het graag zou willen hebben over het betere kleinkunstlied. Het is

zijn stem, zijn vertelkunst, zijn staat van dienst. Mijn bewondering speelt me parten.

'... en dinsdag was-ie dood. Longontsteking – weg, eenennegentig. Dan liep-ie op z'n oude dag met z'n stok door het circustheater: opzij opzij, ik ben de vader van Paul van Vliet. Hij bemoeide zich ook met me als ik op het toneel stond. Zat-ie op rij zeven en als jij dan naast 'm zat, zei hij tegen jou: "Dat is niet waar wat hij zegt." Dan riep-ie: "Aap van een jongen! Dat verzint-ie allemaal!"'

Hij glimlacht bij de herinnering. Maar Paul van Vliet heeft een wisselend register. Want twee minuten later is hij weer de ernst zelve over het feit dat 'Pastorale' in 2016 verkozen is tot het mooiste Nederlandstalige lied.

'Vreselijk nummer, altijd gevonden. Theatrale onzin. Ik snap die tekst ook niet, met zonnen en manen. Er zijn toch veel mooiere liederen geschreven. "Voor haar" van Michel van der Plas bijvoorbeeld, prachtig lied. "Mens durf te leven", zo oorspronkelijk. Dat is een inspiratiebron geweest voor velen daarna die dezelfde gedachte hebben gebruikt. Ook ik, in *ik drink op de mensen die bergen verzetten*, of iets van Ramses. We hebben natuurlijk allemaal wel zo'n lied geschreven, over "durf te leven".

Dirk Witte (hij schreef 'Mens durf te leven', MF) heeft misschien wel de basis gelegd voor die grote stroom liedjes met dat thema. Youp heeft er ook een: 'leef toch je leven als de allerlaatste dag'. Allemaal dezelfde gedachte. Ze kan natuurlijk ook zo universeel zijn dat wij haar allemaal willen uitdragen.

Soms weet ik van liedjes waar ze naartoe gaan. Maar ik heb ook wel eens dat het schrijven zelf een inspiratie wordt voor een andere weg dan die ik van plan was te gaan. Ken je dat? Dat de taal of emotie van de zinnen je naar een ander lied leidt. Dat vind ik wel heel spannend.

Tegenwoordig probeer ik dat bij m'n liedjes, om niet al meteen die conclusie te hebben. Laat het maar ontstaan. Het leuke van zo een tekst schrijven is dat je die ruimte later – als je het gaat brengen – ook bereikt met je publiek.'

Ineens begrijp ik het woord 'brengen' heel goed. Ik vond het altijd iets oubolligs hebben, 'Wim Sonneveld, zoals die Margootje bracht...' Dat soort zinnen zeggen stokoude ooms en tantes. Maar nu zie ik Paul van Vliet voor me voor in een grote zaal vol mensen, tekst op een dienblad en uitserveren maar. Ja, zo is het ook, je mag alleen dat toneel op als je daadwerkelijk iets komt brengen.

'Zo'n dichtgetimmerde tekst, zoals wij die vroeger schreven...'

Ik begrijp dat hij met 'wij' nu niet 'hij en ik' bedoelt maar 'hij en zijn collega's van toen'. Het hele gesprek hanteert hij al subtiel een wij van 'nu', van 'jij en ik'. Dan kijkt hij me aan en zegt: 'dat ken je wel', of 'dat heb jij ook'. Hij wil me vast laten voelen dat ik niet met een diva spreek maar met een vakgenoot, over een gedeelde passie. Alsof hij zich niet wil laten voorstaan op zijn naam en faam. Een intelligente gentleman.

Zou mijn jas al droog zijn trouwens?

'... die studentikoze cultuur waaruit ik stam. Wij schreven dege-lijke goeie teksten, maar heel intellectueel. Hermetisch, met bin-nenrijmen, volgepropt met grapjes binnen de zinnen, allemaal verspilde moeite. We waren als de dood dat we niet leuk genoeg waren. Nu weet ik dat je de aandacht juist vasthoudt door te dur-ven denken.

Zo'n nummer als "Laatste wens" is ook zo tot stand gekomen. Ik schreef *Ik ben niet bang/Om dood te gaan...* En dan een hele tijd denken... *Ik ben alleen maar bang/Voor de manier waarop...* En dan is het een hele tijd stil in mijn hoofd... *Ja goed het is nog*

niet zover. En als je 't niet wilt/Daarover praten/Dat ik liever stop/Dan hou ik er meteen weer over op. Daardoor kun je het brengen zoals ik het ooit heb geleerd van Paul Steenbergen, waarschijnlijk Nederlands grootste acteur ooit.

Wij vroegen hem een keer: "Meneer Steenbergen, zou u eens naar een repetitie van ons willen kijken?" "Dat wil ik best doen," zei hij, "maar ik heb er geen verstand van." Na afloop zei hij: "Dit is mijn vak niet jongens, ik weet het niet, doe maar zoals je denkt dat het moet. Maar ik kan jullie wel een tip geven: denk nooit aan de volgende regel." En dat was de gouden tip. Want de volgende regel, die ken je wel. Laat die altijd weer opnieuw ontstaan.

Als ik goed speel, speel ik op die manier. Ook een nummer dat ik al honderd keer heb gedaan. Naarmate je een nummer langer speelt, vraagt het gek genoeg steeds meer concentratie en kracht. Maar je moet eens opletten hoeveel collega's, ook in de klassieke muziek, in het belcanto tekst afschieten en alleen aan de muziek denken, of ergens anders aan. Ze denken dan dat die tekst zomaar werkt. De toehoorders worden op die manier niet meegenomen in het verhaal van het lied. Dat bereik je door tussen die regels na te denken.

Dat is een leuke opdracht tijdens het spelen: dat erin houden. Vroeger speelde ik vijf, zes keer in de week, deed ik zo'n programma zo'n vierhonderd keer. Dat kan alleen maar als je blijft denken.'

We zijn nu echt gelijkwaardige collega's die het hebben over het herschrijven van teksten. Soms verandert een lied door de jaren heen, krijgt het een andere betekenis.

*'Zoals ik voel me soms een vreemdeling in het huis dat ik be-
woon/Het lichaam dat ik heb van vlees en bloed. Dat heb ik jaren
daarna herschreven: ik voel me soms een vreemdeling in het land
waarin ik woon/Nederland dat land van jou en mij. Omdat ik de
oorspronkelijke tekst toch een beetje zeikerig vond, te persoon-
lijk. Maar de melodie was mooi en van die eerste regel hield ik*

ook nog steeds. Zo kwam ik op die tekst, waarom ik me nu een vreemde voel in Nederland. Want dat voel ik me soms.

Ik ben eenentachtig hè. Er zijn een hele hoop dingen die snel veranderen. Ik heb soms een beetje moeite het tempo van de digitale snelweg op te pikken. Ik kan aardig overweg met de computer, kan tekstverwerken, mailen en googelen, maar verder eigenlijk niks. Er wordt van zoveel aangekondigd dat dat straks alleen nog maar digitaal kan. Daar voel ik me wat ontheemd in, in die wereld. Verder eigenlijk niet, omdat ik nog speel.'

Toch is er al iets van het grote afscheid merkbaar. In huiselijke kring wordt gepraat over de dood. Dat wil zeggen, binnenkort. Er is een dag georganiseerd met de kinderen van Lidewij – die hij sinds jaar en dag als de zijne ervaart.

'Die willen wel eens weten wat er gaat gebeuren. De laatste wens is natuurlijk behoorlijk vertakt. Wil je begraven of gecremeerd worden, in stilte of met rumoer? Moet er een herdenking komen, wie gaan we daarvoor uitnodigen, wil je een tekst voor een advertentie? Je krijgt van de begrafenisondernemer een boek waarin je alles kunt invullen, tot in de kleinste details. We hebben afgesproken daar eens een dagje voor te gaan zitten. Ach, je zingt soms voor je publiek over van alles waar het thuis amper over gaat.'